పద - వర్ణం

నేను తాగను: (అని నేనే అనేది:) తాగనంటే, అదేదో పరమ- నిషేధమనీ, అసలా అలవాటే ఎన్నడూ యింటా- వంటా లేదనీ కాదు-ప్చ్... ఏం లేదు. ఈమధ్య ఏందుచేతనో తాగడం లేదు:

మరి, రోజూ ఆ తాగివచ్చేది?...అతను సీనయ్య.

సీనయ్య చాలా పెద్దమనిషి: వర్తి మర్యాదస్థుడు: నేను ఎరుగున్నంతలో, ఆతని కన్నుదోయికి ఎన్నడూ అన్య కాంతలు అడ్డమంటూ వచ్చిన పాపాన పోలేదు.

సీనయ్య తాగుతూన్నట్టు నిక్కచ్చిగా నాకు ఒక్కడికే తెలుసును: ఆఁ- అంతేలెండి, అలా అనుకునేందుకు సిసలైన కారణములు ఉన్నవి: కాని, ఒట్టుపెట్టుకున్నట్టుగా ముప్పా

ద్దులూ ఎందుకు తాగుతున్నాడో, నాకూ్కడా తెలియదు సుమండీ !

సీనయ్యా నేనూ కలిసి చిన్నప్పటినుంచి పెద్దరిగే దాకా ఒక బళ్ళోనే ఈడూ-జోడూ-గా చదువుకున్నామనీ, పసితనంనుంచీ కూడా చాలా మమేకంగా ఉండేవాళ్ళమనీ... ఒకళ్ళంటే ఒకళ్ళం నాటికీ - నేటికీ ప్రాణం విడుస్తామనీ... యీ వైనాలన్నీ మా యిరుగూ - పొరుగు వాళ్ళకు ఏం తెలుస్తాయి ? - అసలే ఆ వాడకట్టుకు నాకు అంతమంచి పేరు లేదు...కనుక పోయిందేమీ లేదు ఇవాళ నాకు కొత్తగా... మా యింటికి వచ్చేవాడు, ఆ సందుకుండా, సజావుగా మామూలుగా అందరు మనుష్యులలాగా, నడవకుండా, కాళ్లు పైకెత్తి చేతుల ఆధారంతో కప్పదాట్లుగా వచ్చినా, లేక పిల్లి - మంత్రంవేసి మా గుమ్మందాకా దొర్లుకుంటూ వచ్చినా...ఎవళ్ళూ విడ్డూర్యంగా చూడరని నా నమ్మకం : అలాంటప్పుడు ఎవడో ఒక అర్భకుడు ఒక్క-వీస పాలు అడుగు-అటూ యిటూ వేస్తూ, గాలిలో, పడేసి అడుగులకు ఓపర్యాయం ఒక్క అంగుళంమేర తూలుతూన్నాడంటే ... అదొక లెక్కా జమా ? ... కనుక, 'వీడూ బహాగ్రంథ సాంగుడులాగానే ఉన్నాడే' అని మా వాడకట్టు జగజెట్టుల ప్రశంసాలేశాన్నైనా సంపాదించుకునే యోగ్యత, సీనయ్యకు అబ్బలేదు : మా వాడ-కట్టు ఒక్కటే ఏమిటిలెండి, అసలు లోకం తీరే యిలాఉంది. తాగిన తరువాతకూడా, తలవంచు

కుని తనదారిని తాను పోయేవాడు. దానిదృష్టిలో...మనిషి కాడు. వట్టిపశువు...సరే దానికేంగాని...

'ఎందుకు తాగివస్తున్నావు భాయీ?' అని అడగ వలసిన అవసరం నాకు లేదు. మీరు వెయ్యిచెప్పండి- లక్ష చెప్పండి, ఒకమనిషి తాగితే చెడిపోతాడని...నాకు ఎంత మాత్రము, ఈనాటివరకూ, నమ్మకములేదు...

...ఒక వేళా - పాళా అనకుండా, పొద్దోయీ- పొర మారీవచ్చేవాడు. యిష్టం ఉంటే నాతోబాటు వేళకు యింత కలో-గంజో త్రాగేవాడు. ఇక్కడే నిద్దరోయేవాడు.

'నిక్షేపంగా యిల్లూ వాకిలీ ఉండగా నీకు ఇదేం ఖర్మంరా?' అని నేను అడుగనూలేదు. ఎన్నడూ వాడిని ఏ విషయంలోనూ పల్లెత్తుమాట అనడం ... అలవాటులేదు.

కానీ, ఇలా ఎన్నాళ్లు జరగాలో అని, నామానాన నేను ఊరుకున్నాను.

అవాళ మధ్యాహ్నం, సీనయ్యపెళ్లాం, మాయిల్లు వెదుక్కుంటూ వచ్చింది.

'రా అమ్మా, రా!' అని నేను పలుకరించనూ లేదు.

'ఏరీ అన్నయ్యా, ఆయన' అని ఆచిన్నది పలువిప్పి అడుగనూలేదు.

ఆ అమ్మాయి, గుమ్మంలోకి వచ్చింది...గుమ్మంలోంచి లోపలి హాల్లోకి వచ్చింది ... అక్కడే నిలుచుంది ... పోయి ఆ కుర్చీలో కూర్చుంది...

ఆ పిల్లది అడగలేదన్నమాటే కాని... నేను ఏదో మహా - హడావుడిగాఉన్నట్టు అటూ యిటూ తిరుగుతూ, అవీ-యివీ అక్కడివిక్కడా - ఇక్కడివక్కడా సర్దుతూ, ఆ వంక చూడకుండా ఉన్నా, నేను ఎటు చూసినా ఎదుటఉన్న ప్రతివస్తువూ...వేయిగొంతులలో నన్ను ఆ ప్రశ్నే అడుగుతూంది...

'అదిగో ఆలోపల ఉన్నాడు. అవతల గదిలో పడుకున్నాడు' అని నేను వేరే చెప్పనక్కర్లేదు. ఆ అమ్మాయి లోపలికిపోయి చూడకూడదూ?

...సీనయ్య...అక్కడికే వచ్చాడు. తనంతట తానే వచ్చాడనుకోను. ఆ అమ్మాయి ఆత్మశక్తి అంత దొడ్డది జౌననిపించింది...నావళ్ళు గిరుక్కున అటువేపు తిరిగింది...

సీనయ్యను చూడగానే ఆ చిన్నదాని రెండుకళ్ళూ ఒక్కచూపున మణిలాగా మెరసినవి ... సీనయ్య ఛెళ్ళున కమిచీదెబ్బ నిలువునా తిన్నట్టు లోపలికి దూదిపింజెకుమల్లే ఎగిరిపోయినాడు. ఓకుగాలికొట్టినట్టు తలుపు రఫ్న పడ్డది ...

నాకు కళ్లు తెరిపినపడి, తలఎత్తే సత్తువలోకి మెడ సడలే వ్యవధానంలో...సీనయ్య భార్య వెళ్లుతున్నానని అయినా చెప్పకుండా, సడీ చప్పుడూ లేకుండా వెళ్లిపోయింది...ఆ కుర్చీవంక చూడటానికి జంకాను. అది ఎక్కడ ఎగిరి తంతుందోఅని భయంవేసింది...

సావిట్లో బల్లమీదా, కుర్చీల్లో సోఫాల్లో పడివున్న సమస్తసామగ్రీ పుస్తకాలు, కలాలూ, రాళ్లు-రప్పలూ, దిళ్లూ

దిస మొలలూ...అన్నీ, అక్కసుతో ఎగిరి వెళ్ళి 'తీస్తావా తియ్యవా ?' అని ఆ తలుపుమీద పోయిపడ్డాయి...అది బద్ధకంగా...అనుమానంగా తెరుచుకున్నది...ఒక్క నిమిషంఉండి సీనయ్య బయటికి వచ్చాడు...

'ఏంరా సిగ్గులేదూ ?' అన్నాను. కోపం భగ-భగలాడుతూంది కాని, అంతకన్న కొట్టినట్లు దురుసుగా ఎలా అనాలో నాకు చేతగాలేదు. సీనయ్య, చీమన్నా కుట్టనట్లుగా వినిపించుకునీ-వినిపించుకోనట్లుగా...నిర్లక్ష్యంగా నన్ను ఎగా-దిగా చూసి 'నువ్వా యింతేనా ?' అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

'అంతేనా అంటే ?'...నాకు వాడి ఊహ ఏమిటో అర్థంకాలేదు.

'అందరిలాంటి ఫూల్ వే అన్నమాట.' ... వాడు నదురూ బెదురూ లేకుండా ధైర్యంగా అనేశాడు. నాకు కోపం రావడానికి...జంకింది; కాని లోలోపల కుత-కుత మంటూంది.

'నువ్వా యింతేనా ?-' అయ్యో పాపం 'ఆ యిల్లాలు...ఆ బంగారుతల్లి వెదుక్కుంటూవచ్చి పడిగాపులు పడివుంటే యీ పనికిమాలినవాడు...బుద్ధిలేకుండా చూసి తలుపువేసుకుంటాడూ ? అంత తామసానికి...ఆలా కంటి చూపూ-నోటిమాటా లేకుండాపోవడానికి ఆచిన్నది చేసిన మహాపరాధం ఏమిటయ్యా ?' ... 'ఇదేనా నీమనసులో ధోరణి ?...'సీనయ్య గద్దించాడు : ... ఇన్ని చిలవలు-పలవలుగా ఆలోచించలేదన్నమాటే కాని, అసలు సాపుగా

ఊహఅదే కాదని ఎలా అనగలను?...నా నదురుడు పరకాయించి, సీనయ్య ఇహ ఒంటికాలిమీద లేచాడు...

'ఒరేయ్ నీవు యింకా సత్యకాలపు మనిషివి. ముక్కుకు సూటిగానే ఆలోచిస్తావు. కొందరు ఉన్నారు అక్కడక్కడ మహానుభావులు...అతిరథులు: మహారథులూను. ఇదే వాళ్ళ కంటపడి నట్టాయెనా అందలంలో ఎక్కించి పధ్నాలుగు పేటలు ఊరేగించక పోయినారూ?...పెళ్ళాంమీద పుట్టెడుకోపం ఉండి, నమిలివేద్దాం-మింగివేద్దాం అన్న అక్కసులో ఉండి, ఆ యింటిపట్టున అన్నా ఉండకుండా, నాకంట నరుడూ, నరుడికంట నేనూ పడరాదు అన్నట్లు కన్నానబోయి కన్నానవచ్చినట్లు, ఏజోలీ-శొంఠీ లేకుండా కాలక్షేపం చేస్తూంటే, 'తగుదునమ్మా అనుకుంటూ, మళ్ళా యిక్కడికి ఏం ముఖం పెట్టుకు ప్రత్యక్షమైనావు?—చేసిన నిర్వాకం చాలదా? ... అంటూ సాగదీసి యీచెంపా ఆచెంపా వాయకొట్టకుండా ... సిగ పాయతీసి తన్ని తగిలేయకుండా, తాను ఏ పాపమూ ఎరుగకపోయినా, తనకు ఆ చిన్నదాన్ని చూడటానికి మొగం చెల్లనట్టు తలుపుచాటున దాక్కున్నాడేకాని, ఆ రాకాసిని చిన్న మెత్తుమాట అనలేదు. ప్చ్(-యీ కలికాలంలో పుట్టవలసినవాడు కాదు... అని నన్ను చూసి హర్షించనివాళ్ళు, జాలిపడనివాళ్ళు ఉండేవారు కాదంటావా?...'

ఆ వాగుడుకు ధరీ - అంతూ కనబడటంలేదు... సరే వాడి కెంతముచ్చటగా ఉందో, వాగి-వాగి వాడిమానాన

వాడే ఊరుకుంటాడు లెస్తూ అని వినీవిననట్టు నేనూ ఓ చెవి వప్పగించి ఊరుకున్నాను. పోనీ పాపం, వాగనీండి... మాటలకు యీ నడుమ యిద్దరమూ కూడా మొగంవాచిపోయి నాము. వాడు ఎప్పుడూ పిలిస్తే వినిపించుకునే ధోరణిలో ఉండేవాడు కాదాయెను. వినిపించుకున్నా ఉలికేవాడూ- పలికేవాడూ అసలే కాదాయెను... సరే కానీండి, మాటలు ఖంగన మార్మోగడం యింటికీవంటికీకూడా మంచిది.

'ఏంరా, ఏం మాట్లాడవేం ?'

—ఏం మాట్లాడేది ? అనలేనిమాటలన్నీ పేని మూలిగాను.

'అవునా, కాదా ?'

—తల అయినా వాడికి తెలిసేట్టు ఊపక తప్పేట్టు లేదు. సీనాయ్ నావంక అలా రెప్పవాల్చకుండా చూస్తు న్నాడు. వాడు చూస్తున్నంతసేపూ నా తలకాయి వాడి కనుసన్నల్లో మెలగుతూన్నట్లుగా... ఆడుతూనే ఉంది...

సీనాయ్ కళ్ళల్లో పొడి ఆరిపోయింది, జాలిగా చెమ్మ గిలినవి.

'నీవన్నమాటలలో ఎంత నిజం ఉన్నదో నీకు తెలియ దురా !' అంటున్నాడు ప్రాధేయపడుతూన్నట్టు... 'అంటే?' అని నేను మౌనంగా ప్రశ్నించక తప్పదు కదా...

ఏంరా నాకు సిగ్గులేదూ ?

— దానికి ఉంది- లేదు అని ఖచ్చితంగాసమాధానం చెప్పడానికి నాకు తరంకాదు.

మా ఆవిడమీద కోపం కాదురా. సిగ్గుపడి అవతలికి తప్పుకున్నాను...

నిజం ?

ఆశ్చర్యంవేసి అడిగానన్నమాటే గాని; వాడి వాలకం చూసిన తరువాత ఆ సందేహం ఏమీ లేకుండా పోయింది... ఆ సంగతి ఒప్పుకున్నందుకు ఎంత లజ్జించుకున్నాడో... ఎందుకూ, తెలిసిపోవడం లేదూ ?

నీకు ఎందుకురా మధ్య అంతసిగ్గు... కుల-పతివి గాని, సతివి కాకపోతివి—

తాగుతున్నానని ఆమెకు తెలుస్తుందేమోనని...

ఏమో తెలిస్తే ?

ఏమా ?... ఏమో వెయ్యికారణాలు వాడికళ్ళు చెప్పినవి. అయ్యో పాపం అనుకున్నాను... జాలితో కాదుసుమా, అంతో యింతో గౌరవంతో.

'ఏంరా. పోనీ, నీకూ ఆవిడకూ అంత యిష్టం లేని పని చేయాలిసిన అగత్యం ఏం వచ్చిందీ?... యిది మూణ్ణాళ్ళ ముచ్చటే కాదూ ?... ఏం పుట్టినప్పటి నుంచీ తాగుతున్నావా? అది లేకపోతే ఉండలేవు గనుకనా? ఇంతకూ నీకు మీ ఆవిడ ఎక్కువా? ఈ తాగుడు ఎక్కువా ?

'అలా అడిగితే ఏం' చెప్పనురా మా ఆవిడను మించిన వస్తువు సృష్టిలో యింకొకటి నాకేం లేదురా. ఆవిడసౌఖ్యం కోసం నేను ఏ త్యాగానికైనా వెనుదీయనురా?...కాని...'

'ఊఁ- కాని...'

'తాగక తప్పదురా'

'అలాగేం?'

'అవునురా. నాబాధ నీకు ఎలా అర్థం అవుతుంది?'

'బాధ ఏమిటో చెపితే...'

'...వంగరాజ్యంలో దుస్సహ దురంతక్షామ తాండవం...అబ్బ అది తలచుకుంటే...ఆమాట వింటే...హుః... అది మరచిపోయేందుకు తాగందీ బ్రతకలేనురా...'

—'అవును సీనయ్య-యే ఆమాటలు అంటూన్నది'- అని నాలో మనసుకు నచ్చ చెప్పుకున్నాను.

పెద్దపెట్టున లోకాన్నంతా ముంచి ఎత్తేటంతటినవ్వు ముంచుకురాబోయింది. కాని మనసులోమనసు 'ఏమిటే భడవా. ఏం తెలిసిందని నీకు అంత యద్దేవా? అంటూ చెంపలోపల ఛెళ్లునకొట్టింది.

'అంతేనా మరి! అంతకన్న ఏం చెయ్యమంటావు చెప్పు?'...సీనయ్య ప్రశ్న నన్ను తరుముకు వస్తూంది... నవ్వుకూడా వస్తూంది...

తాగడం ప్రారంభిస్తే నవ్వడం మరచిపోగలనా— లేదా?...ఛస్ ఆమాట అనుకుంటేనే నవ్వు వచ్చేట్టుంది.

నవ్వితే సీనాయ్‌దీక్షకి అపచారం చేసినట్టు!

అందుకనే...నేనుతాగను!